

Vesterhavsturen.

De sidste dage før den 28. august var meget, meget varme. Vejrudsigten spåede ”bulder og brag.” Så hvordan ville vejrguderne opføre sig? Med bekymrede miner betragtede vi den vrede himmel. Tunge regnskyer overalt.

26 personer og 2 hunde havde trodset vejret, og glade stod de der på parkeringspladsen og ventede på at komme til at opleve en dejlig spadseretur i det friske terræn. Ingen sure miner kun smil og snak.

Nogle valgte en større tur, andre gik efter kunstværket ”relikvieskrinet”, der var placeret midt i plantagen, mens en del gik op ad den lange trappe for at se udsigten over den store plantage og også for at se den store mindesten over manden, der havde taget initiativet til beplantningen af plantagen. På

denne sten stod der på den ene side ordene: ”Hvor der er vilje er der vej”. Dette motto er også gode ord, for vores lille forening. Selv om økonomien ikke er så god, så er viljen til at hjælpe de gamle i Bagaciu upåvirket deraf.

Efter en times tid samledes vi ved langbordet og fik en øl eller sodavand. Alle hyggede sig. De truende skyer var der stadig, men det påvirkede ikke stemningen. Vi sang en sang, der var skrevet af en af deltagerne. Så fortalte jeg lidt om vores forretning i landsbyen, hvorfra der bliver solgt gode varer, som stammer fra Holland. Det er ikke brugt tøj, men helt nyt. Jeg havde lidt med, og tøjet til voksne blev solgt, hvorimod de strikkede trøjer til børn ikke blev solgt. Moden i Danmark er ikke til hjemmestrik for øjeblikket. Prisen for at deltage var sat til 30 kr. Men mange betalte meget mere for der kom 1730 kr. ind for løbet, og 160 kr. for tøjet, så i alt 1890 kr. og da en sponsor gav 1000 kr. var det endelige beløb tæt på de 3000 kr.

Laila skulle slutte det hele af med at fortælle noget om foreningen. Hun valgte at tage udgangspunkt i en enkelt person, som vi havde valgt at hjælpe. Hun blev desværre afbrudt, før hun var færdig med sin beretning. Det var skyerne, der var færdige med morgenturen, og de havde bestemt sig for at Blaabjerg plantage skulle vandes.

Måske nåede jeg at fortælle, at turen næste år ville blive på Skallingen eller Henne strand. Men regnen styrtede ned, så om nogen hørte det, ved jeg ikke.